

ד"ר "המעפיל האלמוני"
מפי עופר

מספר המעפילים באניה הוא 788 איש. כמעט בולם יצאו מבוריה מקבוצות הבשרה. הם ילידי הונגריה, פולניה, צרפת, רומניה ובודדים מברית המועצות.

גיל המעפילים הוא בערך עד 30 שנה. עליה הנער המאודגן הוא ב-20% ממספר העולים.

- התנועות הן: (1) "נוהם" - 116 איש. (2) "גורדוניה" - 74 איש
- (3) "העובד" - מפא"י - 43 איש, (4) "הבונים" (אנגלי) - 13 איש,
- (5) "השומע" - 121 איש, (6) "פועלי-ציון" - 38 איש, (7) "דרור" - 160 איש,
- (8) "בני-עקיבא" - 112 איש, (9) "אגודת ישראל" - 56 איש, (10) "הנוער הציוני" - 21 איש, (10) "ביתר" - 34 איש.

מבוריה עברו את גבול צרפת במקום Neve Ulan כמד הגבול הצרפתי היו טובנות כנר המכוניות WRA שהעבירו את המעפילים לרכבת מובנה בשבילים.

מצרפת יצאו מנטל קטן לא רחוק מבורדו. האניה היתה קטנה, אולם מסודרת בשביל סדור אנשים רבים בשטח קטן. צמיחות האנשים היתה גדולה, אולם היה מאורגן שלכל אחד יהיה מקום למשכבו. הצידה לדרך היתה מספיקה. כשרק יצאו מצרפת - עוד כמים הטריטוריאליים הצרפתים - נתקלקלה מכונת האניה וזה היה עכוב בדרך ועמדו במקום עד שתקנו את המכונות ימים אחדים.

השליחים שלוו את האנשים בדרך סדור באניה את כל סעיפי העבודה לדרך הארובה.

הדרך להוף מבטחים ארכה שבועיים. יומיים לפני שנתפסנו האנשים לא יצאו על ספון האניה.

האניה נתפסה לא רחוק מחוף איי. התנגדות האנשים לצבא היתה גדולה. לא נתנו להילים לעלות על האניה ואחרי מאבק קשה היו מצד המעפילים 10 מצועים. אחד המעפילים קפץ המיטה והחילים ירו בו ופצעו את ידו.

לאחר העברת האנשים לספינת הגרוש, הראו המעפילים התנגדות פסיבית, הכדיזו שכיתה ולא קבלו אוכל יום וחצי. מצב בריאותם של האנשים - טוב. הרוב מתכוון לעבודה בכפר.

כעת נמצאים בולם במחנה חורף מס' 65. המעפילים ממחנה 64 קדמו את פניהם ועזרו לסדורם במחנה וכן דאגו למזון ולעזרה הראשונה הרפואית.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדיון.

יג"ר

24:2.67

לשולמית וליאז'נדר
מארבון

בנו מנביאים לכם את הדו"ח של התעסוקה האלמנטרית
 שבמסך לנו ע"י ש"ש שנתגור עם עוד ששה עולים מבלי שחלוציתם לבוא
 למחרת כמדור מדעית.

הקבוצה בעמדה בלב ים י"ט לאיין במי שבמסך לנו מאת
 הקצינים, שהיה היתה חלשה ושמלית כלבוד.

מבלי היה ששכילי ולא היה לו שום מקלות בדרך.
 מסתובב מהשכונות שער הודענו לכם שיש לנו לנני אנשים
 לצורך בלה אותם אגידון. מבלי בלקח בעמק של 12 מיל.

מדו"ח מתחיל מתאריך 4.2 כשתכלי בנר נמצא שהיה עשרה
 שעות בדרך, כי את מה שהיה קודם ידוע לכם.

על אלגנטי אין מה להוסיף לפה שבמחנה לכם לפני שבוע.

ת.6

י"א
י"ב

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומע"ב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה".
 אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת
 הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדיון.

21.2.47

דו"ח *המעפיל האלמוני* (חרות)
נכתב ע"י ישי

- 1.12.46

הפלגנו משוקתולם שני הכלים (בשמותיהם אז: סן-סיגאל וסן-בזיליו), הכלי שלנו נפחו (ברוטו) 600 טון, יושב במים כ-12 שוט (לפי האינפורמציה של הימאי המלוה). שש קודם להובלת נוסעים באיי-הצפון, וכנראה שנתסיעות הארוכות ביותר שלו (לפי רשימות שנמצאו בכלי) היו נסיעות של 4 שעות. מאסני הפחם היסודיים של הכלי היו ל-37 טון - כשני בונקרים משני צדי הדר המכוננת), ושבעי המים הטבעיים של הכלי היו ל-40 טון.

בכלי היו מוכנים בזמן היציאה מהצפון 870 מקומות אולם בלי שום סדורי אורדר מינמליים גם לאותם המחסנים שנמצאו לפמרי למטה ושבינו גם חטרי מכוננות. כמו כן היו כבר בזמן הנסיעה כמויות שונות של אוכל. היו פצרכים שהוספנו אחיב עליהם כמויות נוספות, והיו להפך (פרטים יבואו).

- 3.12.46

עד היום נשמר הקשר עם הכלי השני (הפלגנו בשיירה). בערך באצות, לפני סיום הקשר עד למחרת היום, קבלתיההודעה מהכלי ששני שהם עלו על שרטון (ההודעה שודרה באנגלית, בשפה ברורה. תכנה המדויק: * Distress, we are on ground). לא נגשנו לעזרתם כי בינתיים ראו אותם מהחוף הדני והמשטרה הרנית באה כמגע אתם.

- 4.12.46

נבנסנו לנמל קופנהגן, לחכות לכלי השני. עברו שעות מספר עד שהורידו אותו מהשרטון (הימאי בכלי השני - ורנר) ולעת ערב הגיעו גם הם לקופנהגן.

- 5/6.12.46

הגיע לקופנהגן איש המוסד משודיה. הקירת אמודאי הוביחה כי הכלי נזק קשה. משלשת להבי המדחף - אחד שכוך לגמרי, השני בחציו ורק השלישי שלם, וכן מספר גדול של נישים יצאו. הוכרר שעל הכלי לעבור בדק יסודי - Dry dock והחלט שאנו נמשיך בעצמנו. יצאנו לדרך ב-7.12 בנקר.

- 7/12.12.46

הכלי נוסע במהירות מוצעת של 6-7 קטרים. הים, מלבד יום-יומיים, די נוח. כיומיים של מיז אויר קשה מרגישים קצת זעזועים חזקים בכלי עם כל התקפת גל. ארוח משפיעה על הכלי ומתבררת הסך שטביליות מחלשת. (הכלי הולך נשון כל הזמן לצד אחד). הקשר עם בנימין שרם הזקם, אולם קיטנו שרר יום-יומי של הגדרתנו (לאויר) ולפי סדור שנקבע מראש קלט אותנו הכלי השני (שאסור היה לולשדר כיון שנמצא בנמל). וכך שבצפון היתה כל הזמן אינפורמציה על מקום המצאנו ומהלך הענעם בכלי. בהכנסנו לנמל אחיכ הוכבר שכל הודעותי התקבלו בסדר.

- 11.12.46

מתברר שהמכונה צודנת מים בכפות אגדתיות. 2 טון ליום. מלבדזה, למדות הים השקט, אין אנו מטובלים לפתח מהירות. המכונאי הראשון מודיע על לקול כמכונה.

./.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעלה"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדיון.

השבנו תחילה להמשיך על אנשורמן ולהכנס שם לנמל לתקון, אך אחרי כמה שעות התברר שהקלקול היה כזה שלא היתה אפשרות להמשיך, ולכן אנשורנו לנמל הקרוי בירתר - MUDEN - נמל קטן באחד הקירות שבדרך האניו מ לאמסטרדם.

הקשר עם בנימין הוקס יום קודם לכן, והשמיעה תודעת היתה טובה. הודעתי לו, וכן לצפון, על הקלקול ועל כניסתנו לנמל והפסקת הקשר מסיבה זו.

- 12/31.12.46

התברר שסבת הקלקול היא שהמקובגים מקולקלים וכי יש צורך בתדשים, הענין הזה סודר תוך זמנים מספר אולם מתברר שאין כסף לשלם לנמל את השבון הוצאות הנמל, הוצאות התקון, והוצאות מצרכי האכל שהולמנד, הוקס קשר של רב החובל עם החברה במרסיל, והכסף הבטח לימים הקרובים, וכך היכינו למעלה משבועיים כל יום בצמיה שהנה, היום או מחר, יבוא הכסף ובפליג. אולם ההפלגה התקיימה רק ב-31.12.46.

- 31.12.46 - 10.1.47

המסך ההפלגה מהולנד. הוראת החברה לנסוע לאנדרן כדי לקחת פתם להמשך הדרך. עברנו את הביסקיה כמעט במצב טוב, רק ברבע האחרון תפסה אותנו סערה הגונה. הצלחנו עוד איך שהוא להמלט ממנה על-ידי זה שלא המשכנו להצות את הביסקיה אלא ברחנו לחוף הספרדי ולקחנו מחסה במפרץ אקטן. האמונה ששררה צאצא בתוך חבל הפלחים והקצינים ורב החובל בתוכם - היתה שנצלנו בנס, וכי לו היינו מאחרים בכמה שעות לצאתהמפרץ, מי יודע אם בכלל היינו יוצאים.

- 10.1.47

בכנס בו לנמל אורן. בדרך שוב התקלקלו המקובגים והתברר שהמכונאי לא לקח מהולנד מקובגים רזרויים (הקלקול קרה בדיוק בבוויילטר, וכך עמדנו כחצי שעה באמצע המיצר עד שהמכונאי סגר במכונה אישית תקין שהספיק כדי להגיע עד אורן). למחרת הגיענו שלגרמה מהחברה, לקחת רק פתם כדי להגיע למרסיל ולהפליג לשם. בתקלנו בקשיים די גדולים בהשגת פתם, אך לבסוף זה סודר.

- 14/17.1.48

אורן-מרסיל. המכתובות בסדר גמור. מהירות ממוצעת 10-10 1/2 קשרים. תצרוכת המים 1/2 טון ליום (גם בדרך מהולנד לאורן תצרוכת המים בערך כזו. דבר שעומד בסתירה משונה לתצרוכת של 2 טון ליום בדרך מהצפון ועד הולנד). תצרוכת הפתם הממוצעת 6 טון ליום.

- 17.1.47

מרסיל. הכנות לשוויים לקראת הנסיעה. בדיקת הכלי על-ידי שני מומחים והחלטה על הכנסת בלסט בשעור של כ-70 טון. נבדקים מצרכי האוכל. מוסיפים לנו לחם, בשר משומר, וכנגד זה מקשינים את כמות הסרדינים שנשארת בעקר לשמוש מאתיים הדתיים שצריכים להיות בין הנוסעים. מוסיפים גם פירות מיובשים, שלא היו כלל, אולם אין מתקבלים ליפויים.

סדורי המים. היות ולא ידוע מצב תצרוכת המכונה (2 או 2 1/2 טון ליום?) נלקח בחשבון הרע ביותר ולכן החלט שהשנקים האורגניליים של הכלי א ישמשו רק לשמוש המבטח, בצרוף שנק אורגנילי קטן של 3 טון שמש למטבח החבר.

./.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים גופניים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדיון.

טובים למי שתיה לטובעים: - עוד בצפון סדרו 4 טובים, אחד על הספון העליון ושלושה למטה שהכילו ביחד 25 טון, נוסף לזה הוכנסו חביות לגמרי למטה - שמשו גם כבלסט ושהכילו 13 טון מים. אם אינך שועה, לא פתחו אותם בכלל עד סוף הדרך.

מחסני הפחם: - היות ומחסני הכלי האורגינלים היו ל-37 טון, ואלו אנו שענו למעלה מ-100 טון (בתוספת לפחם שעוד נשאר בכלי היו לנו כ-130 טון) השתמשנו בשני מחסני-עזר שאחד מהם לא היה גם ביותר לעבודת העבדת הפחם (פרטים ? בואו).

החלטה: - מפליגים ממחסיל למקום היציאה של האנשים, תוך כדי נסיעה משפלים בסוף מכושירי ה-ט,א,ס. על הכלי, קודם קלקול היציגי בדינמו, סימני קלקול היה גם בדרך אורן-מרסיל, אולם המכונאי טען שכל מה שדרוש הוא החלפת הפחמים, וזק נעשה במרסיל. עכשיו מתברר פתאום שיש חשש רציני שהחשמל, אפילו אם יהיה בסדר בימים אחרונים הראשונים, עלול למיד להתקלקל.

2.2.47

מגיעים למקום היציאה SETE, בשעות הלילה. הנסיעה ממרסיל הנה היתה אישית בכונה כדי להגיע בשעות אלו,

3.2.47

בשעות הבקר המוקדמות מעבירים אותנו לרציף בו יעלו האנשים. כבר מחכה שם שתי קבוצות, ואחת מהן - זכר שתמיש רוצים לעשותו וכפי שמספרים לא תמיד מצליחים - היא קבוצת הסדרנים. נערכת בקורת הזיזות והם עולים על הכלי. מניה-וביה, מראים להם אותו ומפזרים איש איש במקומות ואז מתחילה עליה האנשים. היא נמשכה בערך שלש שעות. (איני אחראי לזמן הרשום. היתה שם התרגשות כזו שבכלל לא הרגשנו כמה זמן עבר). העליה היתה די מסדר (באופן יחסי לספורים ששמענו) וכן הכניסה למקומות. האנשים באו עם שקומות מסומנים בפתקאות, וכל המקומות בכלי היו מסומנים. קרה אמנם מפעם לפעם שעל סולמות העליה לכלי הצטופפו הרבה אנשים, למרות שהעליה לכלי נעשתה מ-3 מקומות בבת-אחת, ולפעמים כאשר התרוקן וחיכינו לבא חודשים. אך בערך היה די בסדר.

בצהריים כל האנשים על הכלי אך המשטרה מעכבת לפתע את ההפלגה. מודיעים שרוצים לשוב ולכדוק אם הכלי מוכשר להפלגה ואם התנאים בו בסדר. התנאים, כנראה, יהיו בסדר כי ב-4 בערב הודשילנו לעזוב את הנמל.

מהצפון נסענו יואלי ואני. במרסיל נוסף שאול כמפקד הכלי.

4.2.47

12 שעות בדרך. למזלנו הרע הים רוגש במקצת וכל האניה מקיאה. קבוצת המשבח שנמסרה לנו ששימטה, מתחוף אינה יכולה לעבוד. ספרדי הסניטריזציה והנקוי אינם בסדר.

קודה אסון במבונה. אחד המסיקים בתוציאו מוש ניקוי מהאש פוגע באחד החלקים של הבוכנה ומעקמו. אנו מתקדמים במהירות 4 שורים בלבד. אחרי שקול מחליטים להכנס לפורץ הירים ( ) כ-15 מיל מזרחה לשולון. המכונאי אומר שהוא מקנה לפקן את הקלקול בעצמו.

עוגנים בשעות הערב ומתברר שהחלק גם נסדק. מודיעים סיבה ונצפים עם החלק לתוף, ואז מתברר שהתקון של חלק זה הוא דבר רציני, והחלק בלקח למרסיל, ובינתיים מאיעים אלינו הן מטעם החברה והן מטעם המוסד.

./.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה" אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור /או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומעכבת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדין.

2.47. (7) -

החלק מוחזר אל הבלוי וממשיכים בדרך. במשך זמן העגינה בהורים הספיקו רב רובם של האנשים לנח מהיום הקשה שעבר עליהם בתחילה. בינתיים, תוך נוחיות שבועינה במספר הורכבה קבוצת מטבת חדשה, שהוביתה אחר כך את עצמה לקבוצה טובה, ובן סדרנו את סדורי הנקיון, חלוקת האוכל לקבוצות וחלוקת המים.

הבואם

סדורי חלוקת האוכל והמים - לכל מחלקה מספר שאגות מדי/למטבת או למקום חלוקת המים. השם המטבת מטעם הנוסעים - נזאת עשו נסדר גמור לפרות שלא היה פקוח מצדנו, מחלק, לפי רשימה שבידו המסלולות לפי מפתח המספרים, את כמויות האוכל הרשומות והמחושבות ככד בפעם וליטרים לפי מספר האנשים. בינתיים הובררה לנו גם חלוקתם הארגונית של הנוסעים והיא (לפי הזכרון בערך):

קבוצת נוער בגיל 16-18 - השומר הצעיר מהונגריה,

עמדו יפה במשך כל הדרך, בעיקר בתפקידי העזרה המהם מהמחסנים הנוסעים לכונקרים האוקגנילים של האגודה, התחתיים בחדר המכונות. (איצ'י יכול להזכר במספרים של קבוצה זאת, וכמעט של כל קבוצה אחרת, ואיני רוצה לכתוב את אשר נדמה לי).

קבוצה גדולה של דרור - ילדים - בגיל עד 16 (קשה היה לעמוד על הגיל המינמלי).

קבוצה של נחם, ממנה הרכבה קבוצת המטבת.

קבוצת ביגרים, ב-25 ילדים ומדריכה אחת.

קבוצת דתיים, היו כה של גופים: בני-עקיבא ואגודת-ישראל סשה קרוב ל-200 איש.

קבוצת נוער שהגיעה לצרפת ממדוקו, שאה שיכותם המפלגתית איני יודע.

3/15.2.47 -

אחרי שסודרו הקבוצות למטבת ולנקוי, העניינים ככלי די בסדר. לא קורה סאנשים לא יקבלו אכל או מים.

סכניליות הכלי טובה מאד. יתכן שפתחילה אפילו קצת ייותר מדי טובה, רגיש מאד ומתנדנדת הרבה). נוכחנו שלא הייתה סכנה בהמצאות אנשים רבים על הספון, והוא היה בדרך כלל מלא אנשים. אני מעריך כי במשך היום היו על הספון בקביעות לפחות כ-250 איש. הספון העליון היה ריק לגמרי - כי אף אחד לא הורשע לעלות.

את מסינה עברנו כלילה, ב-3 לפנות בקר. בדרך ממסינה לכרתים היה לנו יום של רוח נגדית חזקה, ואז התקדמנו במהירות ממוצעת של 5 קשר והיו גם כמה שעות של ים סוער במדה כזו שוותלנו על הליכה לפי הקורט והמשכנו ללכת ישר בצד הכלים. אולם כל שאר הדרך הים היה לא רע. מצב דוחם שלאנשים בדרך בלל היה טוב. הרבו לשיר, וגם תיאבון לא חסר. (את שאר הדרך עברנו במהירות ממוצעת של 8 קשר.)

כמויות מצרכי האוכל הספיקו בסדר גמור, מלבד הלחם שנתן בכמות של 190 גרם ליום, ואנשים רבים התאוננו שזה פחות מדי. מים חולקו למטבת בהשכון של ליטר לאיש ליום ולאנשים עצמם - 3/4 ליטר בתוך בקבוקיהם. בעיקר השתמשו בהם לרחצה, ואחר כך שענו, אמנם לעתים רחוקות שהם צמאים. אך בדרך כלל ברור היה שכמות המים הייתה בסדר גמור.

./.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדן.

בהמצאנו בערך מדותם לקפריסין התקבלה הוראת הארץ (היה זה ב-14 והיא נבתבה ב-13) להגיע מהדרום וכן ציון המקום. לפי חשובנו מיינו יכולים להגיע רק למסמר-הים או נהריה בלילה הבא ב-4 לפנות בקר, ובשום אופן לא לתשא, היות ושהית יום נוסף בשטח המסכן מבחינת טוח הבלוש. בקשנו אשר לצאת אולם חזרו והודיע לנו לנוא מן הדרום, אחרי שנשאר יום נוסף כמסק גדול.

ניסינו לתמרן בצורה הבאה: שינינו כווננו למורט-סעיד, ונמצאנו בערך על הקודם הנורמלי לימסול-מורט-סעיד (קודם לטוי). התכונו לנסוע בו באישיות במשך כל היום (שנוי הקורט נעשה ב-1000 - גרינויץ) בלילה להתקרב ככל האפשר ובכל מהירותנו, וביום המחרת שוב להמצא בקודם של התרחקות מהארץ (קודם כסוס: שריפולי-מורט-סעיד מתקבל על הדעת). אשצב ההתרחקות היה כזה שלעת ערב של אותו יום נמצא בטוח המאפשר לנו להגיע למקום העבודה לכל המאוחר ב-2 אחר-הצות, לפי שעות הארץ.

שנוי הקורט אמנם נעשה, אך בערב, עוד בהיותנו בקודם למורט-סעיד גילה אותנו אוירון.

היות וכך, החלט שבליילה נסע ישר בכוון תיא ובכל המהירות בתקוה שאם תהיה לנו מהירות של 10 קשרים - מהירות שפעמים רבות הצלחנו להשיג, נוכל להגיע עם בקר לתשא, ואולי להצליח לבצע את העליה על השרטון (עין מס. 10). ומשכנו לנסוע בלוי האוירון עד חשכה ולבסוף עזבו אותו. כמתצית שעה אחיב שינינו הכוון לתשא וכיבינו את כל האורות מאניה, הן האורות תכין-לאומיים והן התאורה. דב התובל התרבו מעט אך לבסוף הסכים). בבקר החלה התקוה לפעם שאיככל-זאת גגיע, פשלתע הפתיע אותנו האוירון שהופיע. ביום, טרם שגלה אותנו, עסקנו קצת בשנוי צורתנו: צבענו באפור את כל החלק העליון שהיה צבוע לכן. שינינו את צבעי הארובה וסמונה, וכן בתכנו הילן במקום יסן-מיגואלי. אולם 25 הדפטים - דוברות ההצלה - היו כנראה תעודת זהות מספיקה בלש.

האוירון הופיע מגובה נמוך מצד הירבתיים בשעה 0940 (איי). הוא המשיך ללוותנו עד שהגיעו המשחיתות, שעוד זמן רב לאפני שהגיעו ראינו כבר את החוף, ואחיב זהינו גם את תשא, והיתה זאת תחרות - הנגיע לחוף לפני המשחיתות תגענה אלינו? רצינו להאמין שהן רחוקות.

המשחיתות התקרבו ובצעקה נתנה ההוראה לנסוע לחיפה. אחיב התרחקו במקצת אחורה, כנראה כדי לתת לנו אפשרות להסתובב צפונה. נסינו לנצל זאת לבריחה לחוף, ולשוא, ואז החל הקרב.

המשחיתות נגשו משנ' הצדדים, והחילים קפצו כמעט בבת-אחת משני הצדדים. פשתמשו בתחזות מים ואחר החל קרב המכות. אדם אחד קפץ למים, ידו בו ופצעוהו בידו, ואחיב משוהו והעלוהו למשחיתתה - שאליה הועברו עוד ב-5 איש שנפצלו. אחיב זרקו גז (איני יודע אם דסוס או פצצות) והכריחו את האנשים לרדת למטה. יש לציין את התנהגותה היפה של קבוצת השומר הצעיר. החילים הורידו את הדגל הלאומי שהיה תלוי וכך קצצו את כל החבלים. יואלי טפס בסלם לתרן וחבר לשם שוב דגל אחד. חייל עלה מהצד השני והברחן לרדת אך הדגל נשאר. אחיב עמדו למטה ילדים ולא נתנו להיילים להוריד את הדגל.

כאותו זמן אחרי שנסו להנייע את האניה בלי הצלחה, סתבו אותנו לחיפה. עד באן דויה יואלי.

./.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעבה"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדין.

זמן קצר לפני הפסקת הקשר הודעת לארץ על הנסיון להתבא בכלי.

אחרי ההשמדה הגמורה של הנזירות, זריקת הקריסטלים למים והשמדה יסודית של המכשיר, ירדת למקום המבוא שהוכן בלי לה תקודם וצויד באוכל ומים ל-3 ימים (בתשכון ליטר מים לצי ליום) ומעט ברזרוא) ובאור. נשאר לנו בשרירות רבות ובהן משתמשנו. מסנות האויר משתמשנו במסכות גז ושמיכות. מקום המבוא היה בירכתים (מקום רזרבי לכלסט או מי שתייה. הכניסה דרך פתח צר כלפי מטה שאותו הסונונו מבפנים ע"י סדור ארגו לבו הכלים, כך שאם פותחים מלמעלה הריחו בראש במחסן קטן נמנחת לארגו לא כלום.

שם ששבנו החל משעה 2 וניסיונו להתמצא לפי הודעה מה בעתה. ב-1030 קבלתי את קוים יואלי ואז ספר לי שבאחד כשעה נגיע לחיפה.

לאחר זמן מה שמענו והרגשנו את מצות העמץ. בשעה 2.45 בשמעה שעה גדולה, הכנראה שאז עלו היילים במספר ניכר על הסמוך. ב-300 שמענו את הרסקול, צולם לא הצלחנו לקלוט אלא: שאנחנו רוצים להעביר אתכם ל... בשלו... אני מבקש מכם... החברים החברות... אחשכ שמענו שירה בלבד ותנועת הליכה. לא הצלחנו כלל לשמוע רעש קרב. ההוראה שהייתה מהארץ פ"י יש להתנגד מחוץ לגמל חיפה ולא בתוכו. למחרת בבקר נתחללנו להרגיש קצת בחסר אויר. האנשים החלו לנשום קצת בכבדות, גופרורים לא נדלקו.

קויתי שבארץ יודעים על מציאותינו בפנים, אך לא יכולתי להיות בטוח בכך. כפי שהובחר פחדו החבריה לצעוק הרבה מפני האנגלים שנמצאו בכלי הסתפקו בפזום התקוה מעם אחת, שבכלל לא שמענו.

לבסוף שמעתי צעקות בערבית (כנראה מאחת האניות שכסביבה - יש לזכור שהיינו מתחת לקו המים והשמיעה הייתה טובה), ולכן חשבתי שטרם הובאנו לצי שלנו ושאוילי עודנו ליד הרציף. החלטתי לבטוח לצאת, ואז אוילי אחסוך לי את השחיה שחשכתי לבצעה כלילה. כדי לצאת היה עליך לשמוק רפיקות מספר בגרון ובהמולת היום טובא היה לעשות זאת.

ובכן יצאתי ו... פגשתי בחברי...

העבירונו לתל-חי, משם לאנצו ולחוף ומשם הגעתי.

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומעלהב"ט- הארכיון לתולדות ה"הגנה". אין לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או לצלם עותקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדין.

אנו מודיעים בצער וביגון כי

המשפיל האלמוני

לשנת 1955

שהגיע ארצה באנית לעפילים, לוגבי

ופל כרם על מזבח המזכרת באנדרטתו על זכות העליה

החשוב כבוד את זכר המיש ע"י המזכרות בקלוי

שהוא מית החיים המלכותי

החם וחסדו, כיא בשנת תשי"ו בשעה 10 לפנות

עוד - המזכרת בחיפה